

הרמאי והשקרן

היה היה פעם רמאי שטייל בחוף הים. בדרך ראה אדם שעמד שם בשקט גמור, מביט על הגלים.

הייתי רוצה לדעת" אמר הרמאי לאיש הזר" "האם ראית פעם אבן שוחה?"
בוודאי שראיתי" אנה השני "ויותר מזה. ראית" אבן שקופצת ממים ועפה באוויר."
זה נהדר" אמר הרמאי "בוא ונהיה שותפים."
בוודאי נצליח ונתעשר. הבה נתחיל בארמון המלך של הארץ השכנה. כשנגיע לשם אלך למלך ואספר לו את הדבר הבלתי אפשרי שרק אוכל להמציא. אחר כך אתה תבוא ותאשר את השקרים שלי."

הם הסכימו על תחבולה זו ויצאו לדרך. אחרי ימים אחדים הגיעו לעיר בה עמד ארמון המלך. שם הם נפרדו והרמאי ביקש להתקבל אצל הוד מלכותו. כשהביאו אותו לפני המלך הוא ביקש כוס בירה.

זה בלתי אפשרי" אמר המלך "השנה הייתה"

בצורת ובכל הממלכה לא תמצא שעורה, לתת או כישות כדי להכין בירה."

כמה מוזר" ענה הרמאי "בדיוק באתי מארץ" שם היבול היה מצוין. ראיתי שמצמח לתת אחד עושים תריסר חביות בירה."
אני מוכן להתערב איתך על שלוש מאות" פלורנינים שזה לא נכון" אמר המלך.
וגם אני אתערב על סכום כזה שזו אמנם" אמת."

ואז כל אחד שם שלוש מאות פלורנינים בקופה והמלך החליט לשלוח אחד המשרתים שלו, לבדוק את העניין.

המשרת עלה על סוס ובדרך פגש אדם זר. הוא שאל אותו מאין הוא, וזה סיפר שהוא בא בדיוק מהארץ שאליה נשלח המשרת.
אם כך" אמר המשרת "ספר לי איזה יבול שלי" לתת אוספים בארץ זו וכמה חביות בירה ניתן להכין מענף לתת אחד."

זה לא אוכל להגיד לך" ענה ההוא "אבל" הזדמן לי להיות כשאספו את היבול וראיתי שדרושים היו שלושה אנשים עם גרזנים, כדי

הירקות היה השנה גדול כל כך, שראש כרוב אחד מילא תריסר סירים גדולים." אינני מאמין" ענה המלך. אני מוכן להתערב על שש מאות פלורנינים שזו אמת" ענה הרמאי. ואני מתערב על שש מאות פלורנינים כי אין זו אמת" אמר המלך. הוא קרא למשרת ואמר לו לצאת מיד לארץ שממנה בא הרמאי ולבדוק את סיפורו על הכרוב הענקי. המשרת פגש בדרך אדם, וכששאל אותו מאין הוא בא, סיפר לא האיש כי עזב לא מזמן את הארץ שאליה רכב המשרת. אז ספר לי" אמר המשרת "איזה גודל כרוב צומח בארצכם. האם באמת ראש אחד ימלא תריסר סירים?" לא אוכל להגיד לך" ענה האיש "אבל ראיתי ראש כרוב אחד שהובילו לשוק על תריסר קרונות שתריסר סוסים משכו אותם." השרת אמר "הנה לך עשרה פלורנינים, כי חסכת לי נסיעה ארוכה. בוא איתי וספר למלך את מה שסיפרת לי."

להוריד ענף לתת אחד." המשרת החליט שאין לו יותר צורך להמשיך בדרכו. הוא נתן לזר עשרה פלורנינים וביקש שיבוא איתו ויספר למלך מה שסיפר עכשיו. הם חזרו לארמון ובאו לפני המלך. שאל המלך "האם נכון מה שסיפרו לנו על יבול הלתת?" כן הוד מלכותו" ענה המשרת "הנה, הבאתי איתי אדם מהארץ ההיא, שיאשר זאת." המלך שילם את שלושת מאות הפלורנינים והשותפים המשיכו בדרכם. בדרך אמר הרמאי "אלך עכשיו למלך אחר ואספר לו דבר מה עוד יותר משונה, ואתה תבוא ותאשר את השקרים שלי. גם ממלך זה נוציא הרבה כסף." כשהגיעו לבירת הממלכה הרמאי ביקש לבוא לפני המלך וכשעמד לפני הוד מלכותו ביקש קצת כרוב. והמלך אמר "מחלה קשה נפלה על הגנים שלנו ואין לנו כלל ירקות השנה." זה מוזר" ענה הרמאי "אני בא מארץ בה יבול"

טוב" אמר האיש, וביחד הם חזרו לארמון."
כשהמלך שאל את משרתו האם בדק את
הסיפור על כרוב, אמר המשרת "הוד מלכותו,
אכן כך הדבר. הנה הבאתי אדם שיאשר
זאת."
המלך שילם שש מאות פלורונים והשותפים
המשיכו בדרכם, עשירים בתשע מאות
פלורונים.
כשהגיעו לממלכה השכנה הרמאי הובא לפני
המלך ותוך כדי שיחה שאל האם הוד מלכותו
שמע על הציפור שבארץ השכנה. על מגדל
של הכנסייה בעיר הבירה התיישבה שם
ציפור ענקית, והמגדל הוא כה גבוה, ולציפור
מקור כה ארוך, שהיא נקרה בכוכבים, וכוכב
אחד נפל על הארץ.
אינני מאמין בכך" אמר המלך."
אשלם לך אלף ומאתיים פלורונים אם אין זו"
אמת" אמר הרמאי.
ואני אשלם אלף ומאתיים פלורונים אם זאת"
אמת" ענה המלך. והוא שלח את משרתו ישר
אל הארץ שממנה בא הרמאי, כדי לבחון את

האמת.
המשרת פגש אדם שהלך מולו. הוא פנה אליו
ושאל מאין בא, וכשנודע לו כי האיש בה
מאותה העיר, אליה הוא בעצמו נוסע, שאל
אותו על הסיפור עם הציפור הענקית.
אינני יודע בדיוק" ענה האיש "אבל בדרך"
ראיתי שנים-עשר אנשים שניסו לדחוף ביצה
ענקית לתוך מרתף, ולא הצליחו כי הייתה
כבדה מדי."
זה לא יאומן" אמר המשרת "הנה לך עשרה"
פלורונים כי חסכת לי דרך ארוכה. אבל בוא
איתי וספר למלך מה ראית."
כשהשקרן סיפר למלך את סיפור הביצה
הענקית לא נשאר להוד מלכותו אלא לשלם
לרמאי את אלף ומאתיים הפלורונים, עליהם
התערב.
שני השותפים התחלקו עכשיו באוצרם שווה
בשווה, אבל הרמאי לקח בחשאי שלושה
פלורונים מחלקו של השותף.
זמן מה אחר כך שניהם התחתנו והתיישבו
עם נשותיהם בבתים יפים.

יום אחד השקרן גילה שהרמאי נתן לו שלושה פלורונים פחות ממה שהגיע לו. לכן הלך לביתו של האיש ודרש שיחזיר לו אותם. בוא בשבת ואתן לך שלושה פלורונים שלך." ענה הרמאי. אך לא הייתה לו כל כוונה להחזיר את הכסף. לכן בשבת נשכב על המיטה, קשיח כאילו מת. אישתו מרחה את עיניה בבצל וכשהשקרן הגיע לביתם פגשה אותו עם דמעות בעיניה ואמרה שבעלה מת ולא יוכל להחזיר לו את הכסף.

אלא שהשקרן הבין שמרמים אותו ואמר "מאחר שלא יכול היה להחזיר לי את שלושת הפלורונים, לפחות אתן לגווייה שלוש מכות שוט."

הגנב שמע זאת, קפץ על רגליו והבטיח שוב לשותפו שישלם לו בשבת הבאה. השקרן האמין להבטחה וחזר לביתו.

אך בשבת בבוקר הרמאי הסתתר בסככה והתכסה שם בחציר. וכשהשקרן חזר כדי לקבל את כספו, שוב סיפרה לו האישה כי בעלה מת.

ואיפה קברת אותו?" שאל השקרן. בסככת החציר" ענתה האישה. טוב" אמר "אז במקום כסף אקח חציר". הוא לקח קלשון ליד והתחיל לזרוק את החציר. הגנב המבוהל, שפחד כי הקלשון יתקע בו, קפץ החוצה והבטיח להחזיר את הכסף בשבת הקרובה.

אבל בשבת הלך לכנסייה ונשכב בתוך ארון קבורה מאבן. אלא שהשקרן, שלא היה פחות חכם ממנו הבין ששותפו מסתתר בכנסייה והלך לשם. הוא נכנס פנימה ועיניו עוד לא התרגלו לחושך, אך הוא שמע פתאום לחש ליד אחד החלונות. הוא הקשיב ושמע ששודדים הביאו אוצר שדוד ורצו להטמין אותו לזמן מה באחד הארונות במקום קבורה שבכנסייה. הם הורידו מוטות שסגרו את החלונות והוא הבין שכאשר יכנסו פנימה ימצאו אותו. לכן מיד עטף את עצמו בגלימה, ונעמד בפינה כמו אחד מפסלי אבן שם. השודדים נכנסו פנימה והתחילו מיד לחלק את השלל ביניהם. הם היו שנים-עשר, אבל

בטעות חילקו את השלל לשלושה עשר חלקים. במקום להתחיל לחלק מחדש, הציע אחד מהם כי את החלק השלושה-עשר יקבל מי שיצליח להוריד ראש של פסל אבן במכת גרזן אחת.

הראשון ביניהם התקרב לפינה בה עמד השקרן והרים כבר את הגרזן כשפתאום נשמע קול מאחד הארונות "עזוב זאת כי אחרת המתים יקומו מהארונות והפסלים ירדו מהקירות ויקברו אתכם חיים."

ובמילים אלה הרמאי קפץ מהארון שלו והשקרן מפינתו. השודדים נבהלו כל כך שברחו מיד, השאירו את כל השלל שלהם, ונשבעו לא לחזור למקום הארור הזה. עכשיו השותפים חילקו ביניהם את הזהב השדוד ולקחו אותו לבתיהם. כאן תם הסיפור ומה קרה לשלושת הפלורנינים, איש לא יודע.